

Med Hensyn til det Andragende, der omtales under Nr. 69 i Betænkningen, som af et enkelt Medlem af Finansudvalget foreslaas henvist til mig, maa jeg fraraade denne Henviſning. Det er det Andragende, der er indkommet fra en enkelt Mand i Nyborg, Hr. Landsperg, om at Ostemasſe maa blive modtaget til Forsendelse efter de gunſtigſte Regler, altsaa ſom letfordærvelig Vare, med Ekſpresfart til Godstogspris. Det maa jeg fraraade. Det maa ſtaa faſt, at Ostemasſe er ikke Ost og altsaa for ſaa vidt ikke kan gaa ind under de Beſtemmelſer, der ifølge Befordringsreglementets § 28 gælder om Ost, og ſom gaar ud paa at henregne Ost under de letfordærvelige Varer, der ifølge Takſtlovens § 61 ſkulle modtages til den Befordring, jeg taler om. Et andet Spørgſmaal er det, om man ikke maa ſige, at Ostemasſe dog er i den Grad lig med Ost, idet det jo er et Raasſtof, der ſkal blive til Ost, og ſom, naar det er blevet til Ost, har Betydning ſom Livsfornødenhed for Befolkningen, at det bør behandles paa ſamme Maade ſom Ost. Det kan være, at det burde være ſaa. Men der er dog der et Moment at tage i Betragtning, ſom ikke er blevet fremdraget af de ærede Medlemmer, ſom have anbefalet denne Henviſning, og ſom heller ikke blev fremdraget ved det Møde af de ſamvirkende jydſke Mejeriforeninger, ſom det ærede Medlem for Nyborg (N. Jensen) hentydede til, og hvor jeg unægtelig var til Stede, om end i en ganske anden Anledning end for at forhandle om Ostemasſe; den Gang var der jo heller ingen, der drømte om, at jeg ſkulde faa med denne Sag at gøre i den Egenskab, hvor jeg nu har med den at gøre, men det glæder mig dog, at jeg den Gang har udtalt mig ſaaledes, at jeg ikke nu behøver at gaa fra, hvad jeg ſagde. Altsaa, jeg ſiger, at det er et Spørgſmaal, om ikke Ostemasſe har en ſaadan Betydning for Osteſproduktionen ſom Raasſtof for den senere færdige Vare, at der kunde være Grund til at ſtille den lig med Ost, men i ſaa Henseende er det, der foreligger et Moment, ſom ingen hidtil har draget frem, og ſom ikke var mig bekendt, da vi ſtode i Aarhus, det Moment nemlig, at Statsbanerne ikke ere i Stand til at modtage flere let fordærvelige Varer til Befordring paa den Maade, man her kræver, i hvert Fald ikke uden en Omlægning, Omdannelse, Omordning af vor Trafik i en Grad, ſom viſtnok faa vilde være med til, naar den ret blev taget under Overvejelse. Det er jo ikke noget

nyt for dette Tings Medlemmer, navnlig for det højtærede Finansudvalg; thi der var i Fjor en Forhandling her i Tinget om det ſamme Forhold, en Forhandling, der vel ikke drejede ſig om Ostemasſe, men om Flommer, ſom man den Gang var lige ſaa ivrig eller endnu mere ivrig for at faa optaget ſom letfordærvelig Vare til hurtig Forsendelse. Dette mødte Modſtand eller i hvert Fald Betænkneligheder fra min Forgængers Side, men man trængte paa. Det var det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ſte Valgkreds, der i det Forhold optraadte ſom Ordfører for Finansudvalget; det var under 2den Behandling af Finanslovforslaget for Finansaaret 1904—05, i Januar 1904, at denne Forhandling fandt Sted. Da udtalte det ærede Medlem for Rønne (Blem) ſig stærkt for, at Flommer ſkulde tages med, medens Ministeren var betænkelig derved, men det endte ſaa med, at Ministeren gik ind paa, at diſſe Flommer kom med, men ſaa, ſagde han, maa vi ogsaa være enige om, at ſaa ere vi færdige, ſaa vil man ikke for det første komme her med flere Ting, der ſkulle forſendes ſom letfordærvelig Vare, for det er den yderſte Grænſe; vi kunne ikke gaa længere, der maa allerede nu løbe Ekſtratog blot for diſſe letfordærvelige Varers Skyld, og det er umuligt at gennemføre det i større Omfang, end det hidtil er ſket. Denne Betingeſe fra min Forgængers Side gik da hele Finansudvalget, altsaa ogsaa det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard), gennem Ordførerens Udtalelſer ind paa. Jeg maa maaske i denne Forbindeſe tillade mig at citere nogle Ytringer fra den Forhandling, jeg her ſigter til. Den første faldt fra Ordførerens den 23. Januar 1904 og findes i Tidenden Sp. 3015; han ſiger der: „Nu vilde Finansudvalget ſætte Pris paa, om Flommer ogsaa ſnart kunde medoptages, idet dog Udvalget maa erkende, at der ſaa heller ikke godt kan medtages mere i en nærmere Fremtid“. Dertil ſvarede ſaa Ministeren — det findes Sp. 3053 —: „Den ærede Ordfører erklærede, at naar man opnaar dette, vil man være tilfreds i alt Fald for en længere Tid“, og lidt efter: „Ja, hvis jeg kunde være ſikker herpaa, vilde jeg endda ikke være ſaa bange for Flommerne“. Der ſtaaer mere, men det er det eneste, jeg ſkal citere. Senere fik Ordførerens Ordet igen, og han ſagde — det findes Sp. 3057 —: „Jeg kan ikke ſige andet end dette, ſom jeg ſagde før, at Finansudvalget meget ønsker, at vi faa Flommer med ſom let fordærvelig Vare,